

frankovskemu gospodstvu in novi krščanski veri. Že l. 797. poročajo kronisti o bojih Pipina in Erika zoper Slovence. In tudi upor l. 799., ko sta mejna grofa Erik in Gerold obležala na bojišču, smemo smatrati za reakcijo poganstva proti krščanstvu.

poroča, da je Pavlin deloval tostran Save, da je priprosto ljudstvo rado sprejemalo sveti evangelij, veljaki pa so ga zametavali (Pravljica o Ingovem pirovanju). Imena in letne številke so pri njem mnogo-krat pogrešne. Škofa Virgilija imenuje še l. 788, čeprav je umrl že 784. — K poročilu o prvem Pavlinovem nastopu v Karantaniji („D. in Sv.“ t. l. str. 99) pripominjamo, da grof Erik, katerega ondi Nicoletti omenja, takrat ni bil še mejni grof, ker drugi viri v tistem času imenujejo Markarija.

Vendar je cerkvena organizacija stalno napredovala. Z njo se je polagoma pričelo razvijati novo krščansko življenje.

Za obstanek slovenskega naroda in za njegov daljni razvoj so bili tu opisani dogodki velike važnosti. Pod Karolovo vlado je Slovincem napočil odločilni trenutek, ko so imeli voliti med krščanstvom in poganstvom, med kulturnim razvojem na novem temelju in popolnim poginom. Obri so zavrgli ponudeno jim milost in so zato že v devetem stoletju izginili brez sledu iz zgodovine, Slovenci pa, dasiravno majhen narod, so se ohranili do danes, ker so spoznali „dan svojega obiskanja“.

(Dalje.)

Sódi milo!

Bog vsevedni, sódi milo
vsako misel duše moje,
vse besede na jeziku,
vsako delo mojih rok!

Zdi se mi, da že jo čutim,
smrt — z ledenim mrzlim dihom,
ko prihaja, da mi vdahne
v trudne veke večni sèn ...

Ah, moj Bog, nikar ne pusti,
da se zgrinjajo mrakovi
pred-me z drznimi objemi
in z ognjenimi očmi!

Da v srcé mi šepetajo
s prilizljivo govorico,
češ: Vso radost pil si z nami,
pa nam ne ostaneš zvest ...

Morda marsiktera sova,
znanka v skritih mi lesovih,
čudi se skovikajoča:
Čudno, čudno, da ga ni ...

In prijatelji nekdanji
morda menijo dobrotno:
Kod že hodi dobra duša,
kaj nič več ni naš oštir?

Tudi jaz bi nekaj vprašal:
Ali čevrlja s kom drugim
sladka moja golobica,
ali Ti jo spremljaš, Bog?

Rad bi znal, če moli zame
v prepokojni katedrali —
ali če se me spominja
ob viharjih, temnih dneh? —

In še mnogo rad bi vedel —
ali bolje, da spomine,
žalostne spomine moje
skrije sveži mrzli grob.

Že jo čutim — smrt ... Ah, sódi
milo, Oče, misli moje
in besede na jeziku
in vsa dela mojih rok!

Jožef Bekš.